

[Justitsministeren]

spørgsmål inden for straffeprocessens område.

Jeg tror, at man tør sige, at denne buket af lovforslag bygger på et omfattende forarbejde. Forslagene vidner om interesse for vigtige straffeprocessuelle spørgsmål, og et sådant engagement kan man som justitsminister kun kvittere for og glæde sig over.

Når det er sagt, må jeg nok tilføje, at jeg i dag ikke kan støtte nogen af de fremsatte lovforslag, således som de er formuleret, og jeg må tage afstand fra de synspunkter, som efter den skriftlige fremsættelse har været det bærende grundlag for foreslagene.

Det er efter min mening ganske ubegrundet at tale om, at der i de seneste år skulle være sket en underminering af retssikkerheden. Jeg går ud fra, at vi under forslagenes behandling i retsudvalget vil kunne få oplysninger fra VS' repræsentanter om, hvorpå man begrunder denne ganske alvorlige påstand. Jeg vil ikke have problemer med at begrunde den modsatte påstand, nemlig at der i de senere år er sket klare forbedringer, når det drejer sig om retssikkerheden. Den bærende tese hos VS er altså, at der skulle være sket en underminering, og jeg synes, at VS skylder folkettingen at redegøre for, hvorpå man bygger dette, når vi kommer til udvalgsbehandlingen.

Til de enkelte forslag, som behandles i dag, har jeg kun nogle korte bemærkninger.

Lovforslagene nr. L 18, L 19 og L 20 angår forskellige spørgsmål vedrørende politiets efterforskning. De pågældende spørgsmål er allerede taget op til overvejelse navnlig i strafferetsplejeudvalget, og en nærmere drøftelse af disse spørgsmål bør afvente resultatet af det sagkyndige arbejde, som er i gang. Når jeg henviser til strafferetsplejeudvalget, må jeg samtidig sige, at det er beklageligt, at arbejdet i dette udvalg har været så lang tid, som det har. Det skyldes, at forskellige omstændigheder, som hverken udvalget eller dets formand har været herre over, har nødvendiggjort adskillige udskiftninger, både når det drejer sig om medlemskab af udvalget og om varetagelsen af sekretariatsfunktionen. Det er uheldigt, og det har medført en forsinkelse.

Det er mit håb, at man inden for relativt få måneder, i hvert fald i løbet af det kommende års tid, kan gøre arbejdet med de problemer færdig, man er blevet bedt om at be-

arbejde. Vi skal fra ministeriets side gøre, hvad vi kan for at stille den sekretariatsmæssige bistand til rådighed, der er nødvendig, således at vi kan fremme arbejdet, fordi det, som jeg sagde indledningsvis, er væsentlige problemer, der er tale om her, og derfor er det også væsentligt, at folkettingen får det bedste mulige grundlag for at tage stilling til løsningen, og det grundlag mener vi altså ikke foreligger i dag.

Det var nogle bemærkninger til lovforslagene nr. L 18, L 19 og L 20. Når jeg ikke indgår i en nærmere drøftelse af dem, er det først og fremmest af den årsag, jeg lige nævnte, nemlig udvalgsarbejdet, men det skyldes også, at der er en lang række uenigheder i forslagene, som jeg ikke mener det tjener noget formål at vi tager frem og diskuterer her, netop når vi venter på en sagkyndig udredning.

Lovforslagene nr. L 21 og L 22 angår anvendelsen af varetægtsfængsling og isolation. Det er centrale og aktuelle spørgsmål, som justitsministeriet følger med stor opmærksomhed.

Det ene forslag vil i realiteten medføre en fuldstændig afskaffelse af isolationsanbringelse. Den delvise isolation, der foreslås, vil ikke kunne fungere som isolation i de tilfælde, hvor isolation er anset for nødvendig.

Det andet forslag medfører, at varetægtsfængsling kun kan anvendes i sager, hvor den forventede forskyldte straf er på 1 års fængsel eller mere, eller med andre ord: uanset at der er nok så gode grunde til at antyde, at den sigtede på fri fod vil modvirke efterforskningen eller unddrage sig straffuldbyrdelsen, så skal varetægtsfængsling generelt være udelukket i de allerfleste sager om vold og berigelseskriminalitet og ofte også i sager om sædelighedskriminalitet.

Jeg tror allerede, det vil være fremgået, hvorfor jeg ikke vil kunne støtte forslag af denne karakter.

Lovforslag nr. L 23 angår de tidsmæssige rammer for politiets afhøringer. Det formål, der forfølges ved dette forslag, nemlig at hindre urigtige tilståelser, er efter min opfattelse tilstrækkeligt tilgodeset ved den gældende regel i retsplejelovens § 752, stk. 4, og jeg finder ikke noget behov for detaljerede forskrifter af den foreslåede karakter. Når jeg ikke gør det, skyldes det naturligvis – det kunne i og for sig godt have været nævnt i